

γῦπας ὁ, Κέρκ. (Κασσιόπ. κ.ά.) Κύπρ. Ρόδ.—Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. γιούπας Κύθηρ. ἀγιοῦπας Αἴγιν. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θήρ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κέως Κύθηρ. Μακεδ. (Ὀλυμπ.) Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Τήν. γιούπης Κρήτ. ἀγιοῦπος Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. κ.ά.) γούπιας Κάρπ. (Ἐλυμπ.) γῦπ-πος Ἡράκλ. δῦπας Ρόδ. ὕπας Χάλκ. ἀύπης Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) ἀύπας Ρόδ. ὀῦπος Πελοπν. (Αἰγιαλ. Καλάβρυτ.) γυπάος Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. κ.ά.) ἀνπᾶς Ρόδ. γῦπα ἡ, Κύπρ. Σύμ. ἀγιοῦπα Ἄνδρ. (Γαύρ. Κόρθ. κ.ά.) Εὔβ. (Κάρυστ.) Κύθν. κ.ά. γῦτσο Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. κ.ά.) Γεν. δυπάον Ρόδ. ἀνπάον Ρόδ. (Κρεμαστ.) Πληθ. γιούπηδες Κρήτ. ἀύπουνες Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) δυπᾶοι Ρόδ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ ὕ π α ς.

1) Ἀρπακτικὰ πτηνὰ τῆς οἰκογ. τῶν Ἰερρακιδῶν (Falconidae): (α) Γυπαετός ὁ πωγωνοφόρος (Gypaetus barbatus aureus) καὶ (β) Γύψ ὁ πυρρόχρους (Vultur fulvus) ἐνθ' ἂν. : Μιὰ ἀλονποῦ τῆς ἑνὸς γῦπας, μιὰ βολὰν τῆς ἑνὸς τξαιρόν, ἐκουμπάρεφαν (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Εἶδα μιὰ ἀγιοῦπα Ἄνδρ. (Γαύρ.) Εἶδες ἕναν ἀύπη; μάννα μου, μάλος ποῦ ἔναι! Κῶς. Σάν ὀῦπος στέκεσαι Πελοπν. (Αἰγιαλ.) Σάν ἀγιοῦπα ἤπεσεν ἀπάνω του Ἄνδρ. Συνών. βι τ σ ῖ λ α, κ λ ἄ ρ α, ὁ ξ υ ἄ, ὁ ρ ν ι ο, π ο ὕ λ λ α κ α ς, π ο ὕ λ λ ο ς, σ κ α ν ῖ ἄ ς, σ κ α ν ῖ τ η ς. γ) Τὸ ἀρπακτικὸν πτηνὸν Τριόρχις ὁ κοινὸς (Buteo buteo) Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. κ.ά.) Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κέρκ. (Κασσιόπ.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ.) Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.): Ἐκεῖ ὁποῦ ἔβοσκε τὸ ῥνί-θι, ἕνας ἀγιοῦπος ἔδωκε μυτιὰ κάτου καὶ τὸ ἔπιασε Κουβαλάτ. Ὁ ἀύπης ἤφαεμ μας μυτιὰμ πούλ-λαν (= ὄρνιθα) Καρδάμ. Κατέβην ὁ ἀύπης καὶ πῆρεμ μας μυτιὰμ πούλ-λα Πυλ. Ὁ γῦτσο τρώει τέππουδ-φε (ὁ γῦπας τρώει τίς ὄρνιθες) Μπόβ. || Φρ. Σάν τὸν ἀύπηγ κατεβαίνει (ἐπὶ ἀτόμου ὀρμῶντος μὲ κακὰς διαθέσεις) Πυλ. || Παροιμ. Ἐν-νωσεν ὁ δῦπας τὸ ψοφίμι (ἐπὶ τῶν καραδοκούντων τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων διὰ τὰ διαρπάσσον τὴν περιουσίαν αὐτῶν) Ρόδ. Ἐνεμίσανε οἱ γιούπηδες τὸ ψοφίμι (ἐνεμίσανε= ὠσμί-σθησαν) συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Κρήτ. 2) Μεταφ., ὁ ἄρπαξ Ἄνδρ. Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. κ.ά.) Ρόδ. : Μηδὲ ἕναν γουτδῖν ἔν ἐφῆκαν οἱ γυπᾶοι ἔς τὸ τδεπ-πούλ-λι (= κη-πούλι) Ρόδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γῦπας Ἀθῆν. Πελοπν. (Ξυλοκ.) καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιούπης Πελοπν. (Γαργαλ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ὁ γῦπα Κρήτ. Ἀγιοῦπες Κύθν. Τ' Ἀνπάον ἡ Κούσπα (= κοιλότης) Ρόδ. Γιούπ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τοῦ Γυπᾶ ἡ Ρίζα Κάρπ. Ὁ Κάβος τσῆ Ἀγγοῦπας Ἰος.

γυποφωλιά ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γυπ-ποφωλιά Ἀμοργ. Ἡράκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ὕ π α ς καὶ φ ω λ ι ἄ.

Ἡ φωλεὰ τοῦ γυπός. Πβ. ἀ ε τ ο φ ω λ ι ἄ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀ ε τ ο φ ω λ ε ἄ.

γύρα ἡ, κοιν. γιούρα Πελοπν. (Καρδάμ.) ὕρα Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ ὕ ρ α.

1) Περιδιάβασις, περίπατος κοιν. : Κάτω - βγαίνω - φέρνω μιὰ γύρα κοιν. Ἐπίασεν δὲς γῦρες Ρόδ. Θὰ κάμω μιὰ γύρα Κεφαλλ. Ἐκαμε πολλές γῦρες ἔς τὸ χωριὸ Κρήτ. (Ραμν.) Ἐνας παρᾶς εἶχε βγῆ ἔς τὴ γύρα καὶ πούλαγε ψά-ρια Πελοπν. (Ἐρμιόν.) Βγῆκε ἔς τὴ γύρα ὁ καλόγερος τ' αἰ-

Γιαννιού, γιὰ νὰ μαζώξῃ σταφίδα (περιτλήθεν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν) Πελοπν. (Κορών.) Ὁ τῆγ-γύραν ἤβγασι (δι' ἐπίσκεψιν) Κάρπ. Μᾶς ἐβῆκε ἔς τὴ γύρα (περιφέρεται) Ἐρεικ. Οὔλον τζ' γύρις ἔ'τάξ'ς τοῦ βιβλίου σ' ποῦτὲ δὲ d' ἀνοίεις Σάμ. Ἐρθε ὁ πατέρας μου ἔς τὴ γύρα Ἡπ. (Βαβούρ.) || Φρ. Ἡρθε γύρις νὰ πάου, ἀλλὰ δὲν πῆγα (ἐσκό-πευον νά...) Πήραμε, σὰ νὰ ποῦμε, πάλε τὴν πίσω γύρα (συνών. μὲ τὴν φρ. π ῆ ρ α μ ε τ ῆ ν κ ἄ τ ω β ὁ λ τ α) Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 21. || Παροιμ. Ὁπως πῆγε τῆς γύρας γύρ'σε (ὁ πορευόμενος διὰ τῆς μακροτέρας ἀλλὰ ἀσφαλεστέρας ὁδοῦ ἐπανερχεται σῶς) Ἡπ. Ὁπως πάει τὴ γύρα, γύρ'σε, ὅπως πάει τὴ μέσ', ἀπόμ'νε (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) || Ἄσμ.

Ὁ Παναγιώτης ἔφυγε, βγῆκε νὰ φέρῃ γύρα, νὰ κάμῃ γύρα ἔς τὰ χωριά, γύρα ἔς τὸ βιλαέτι Ἡπ.

Πῆτε τοῦ Γιάννη τοῦ Χατζῆ, μὴ παίξῃ πλὴν τὴ λύρα, καὶ τοῦ Κωστή, τὴν ἀποκρὰ νὰ μὴν ἐβγοῦ ἔς τὴν γύρα Κάρπ. Συνών. ἀ ν α γ ν ρ ῖ δ α 1δ, ἀ π ο γ ν ρ ῖ δ α 2, β ὁ λ τ α 2, γ ὕ ρ ο ς 8. β) Περιφορά, ἐπὶ λιτανείας, κη-δείας κ.τ.τ. Ἡπ. (Κατσανοχ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. Κύ-θηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) : Ἡ γύρα τῆς Παναγίας Κύθηρ. Τὴ ὕρα τζ' Ἀνάστασης ἐκάμαμε καὶ ἔ' αὐτὸ ῥηήσαμε Ἀπύρανθ. Ἀλλότες ὁλωνῶ δῶν ἀπεθαμένω δῶν ἐκάνασι ὕρα τῶρα τσι πάνε σύρμα (= κατ' εὐ-θεῖαν) αὐτόθ. 2) Ἐπαιτεία Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ὁλοῦ-ρις τοῦ χρόνου περνοῦνε κ' ἐτοῦτ' ἀπὸ ξυλόκλαδα μὲ τὴ ὕρα (διὰ τῆς ἐπαιτείας). Καρύδια ἔθελαν Ἀδώνης γιὰ τὸ Λάζαρο καὶ δὲν εἶχαμε g' ἤβγε ἔς τὴ ὕρα (εἰς ζήτησιν). Συνών. δ ι α κ ο ν ῖ ἄ, ζ η τ ι α ν ῖ ἄ, ζ η τ ο υ λ ῖ ἄ. 3) Κυκλικὴ στροφή, κυρίως ἐπὶ χοροῦ Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κατσανοχ. Κουκούλ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) : Θὰ κάμω μιὰ γύρα ἔς τὸ χορὸ Κεφαλλ. Πρώτη ἡ νύφη φέρνει τσι τρεῖς γῦρες (εἰς τὸν χορὸν) Λευκ. Ἡφίρα κ' ἰγὼν κάμ-πουσις γῦρις ἔς τοῦ χοροῦ Κουκούλ. Ἐλάτε, παιδιὰ, νὰ κάμωμε κ' ἐμεῖς μιὰ γύρα (νὰ χορεύσωμεν μίαν στροφήν) Παξ. Ὁ τῆ γύρα τοῦ χοροῦ γραπώνει ὁ Γιώργης τὸ πασούμι τῆς νεράιδας Δάρα Ἀρκαδ. Φέρε τ' ἄλογο μιὰ γύρα ἔς τ' ἁλῶνι Κατσανοχ. Ἡ ζώνη τοῦ σαλβαριοῦ πρέπει νὰ ἔναι μα-κρὴ, νὰ πικιάνῃ κάθοσε γῦρες τὸν ἄθροιο Ραμν. β) Ὁ χορὸς τοῦ Ἡσαΐα, ὁ γαμήλιος χορὸς Κάρπ. Κάσ. : Ὁ τῆ γύρα σύρουσι καλὰ τὸ ἐξιότ' τους πόι, γιὰ νὰ ἔναι ὁ ἄ-μος τως γουρλίκος Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀποῦ ἔπιασε τὰ στέφανα καὶ γύρισε τὴν γύρα, νὰ τὸν ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ πιᾶσῃ καὶ τὰ μῦρα (εὐχὴ πρὸς κουμπάρον νὰ γίνῃ καὶ ἀνάδοχος). Κάρπ. γ) Παι-διὰ παιζομένη δι' ἀστραγάλων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖδες, διαγράφοντες κύκλον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὠθοῦν τοὺς ἀστρα-γάλους πρὸς τὸ κέντρον αὐτοῦ Ρόδ. Συνών. ἀ σ ῖ κ ι 1β, ἀ σ τ ρ α γ ἄ λ ι 2, ἀ σ τ ρ ἄ γ α λ ο ς 1β, β α σ ι λ ῖ ἄ ς 2 (εἰς λ. β α σ ι λ ε ἄ ς), β ἔ ζ ι ρ α ς 2, β ε ζ ῖ ρ η ς 4, κ ὁ-τ σ ι α. δ) Ἐτέρα παιδιὰ παιζομένη ὑπὸ ὁμίλου παιδῶν, οἱ ὅποιοι στρέφουσι κυκλικῶς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Κατ' αὐτὴν νικητὴς θεωρεῖται ὁ μὴ παθὼν ἔλιγγον Ἡπ. (Δωδών.) 4) Ὑψηλὸς τοῖχος περιβάλλον τὴν αὐλήν, αὐλόγυρος Πελοπν. (Ἐρμιόν.) : Μιὰ γάττα ἔχει ἀνεβῆ ἔς τὴ γύρα. Τὴ νύχτα μπήκανε κλέφτες ἔς τὸ σπῖτι, πῆγανε ἀπὸ τὴ γύρα καὶ μᾶς κλέψανε τίς κότες Συνών. α ὕ λ ῆ 3, α ὕ λ ο γ ὕ ρ ι σ η 1, α ὕ λ ὁ γ ὕ ρ ο ς 1, α ὕ λ ὁ μ α ν τ ρ α, α ὕ λ ὁ τ ο ι χ ο ς, λ ι θ ῖ ἄ, μ ἄ ν τ ρ α, μ α ν τ ρ ὁ τ ο ι χ ο ς, π ὕ ρ γ ο ς.

β) Τὸ ἐκ σπινθίδων προστατευτικὸν περίφραγμα τῆς ἄνω μυλόπετρας τοῦ ἀλευρομύλου "Ανδρ. "Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Καθάρισε τὴ γύρα* "Ανδρ. Συνών. γ υ ρ ό ξ υ λ ο, γ υ ρ ο ς 3, γ υ ρ ω σ ι ά, φ ά κ λ α. γ) 'Ο ἐξ ἀλεύρου σχηματιζόμενος κατὰ τὴν ἄλεσιν κύκλος τῆς μυλόπετρας "Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) δ) 'Η περίμετρος ἀλωνίου Κεφαλλ.: *Συμφώνησαν νὰ τρέξουν 'ς τὴ μισὴ γύρα τοῦ ἀλωνιοῦ*. Συνών. γ υ ρ ά λ ω ν ο. 5) 'Η σειρά ἐν τῇ χρονικῇ ἀκολουθίᾳ Κύπρ.: "Ἄσπ.

Κιτρομήλον σκαθ-θαρωτόν, τὸ κόβκουν μοῖρα, μοῖρα, ἄς τραουδήσωμεν τῆς ἐμεῖς, σὰν εἶναι μὲ τὴν γύρα (σκαθ-θαρωτόν=φέρων ἐξογκώματα). 6) 'Επιστροφή, ἐπ' ἀνοδος "Ικαρ. : 'Σ τὴν γύραν (κατὰ τὴν ἐπιστροφήν). Συνών. γ υ ρ ι σ μ ό ς 1. 7) 'Επιρρηματ. α) Πέριξ, πολλάκις κατ' ἀναδίπλωσιν, πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας σύνθηθ. : "Εξωσαν γύρα - γύρα τὸ σπῖτι "Ηπ. (Κόνιτσ.) *Βάναμαν δίπλα πιτροῦλις γύρα-γύρα* "Ηπ. (Ἀρτοπ.) "Εκεῖ ἀλέθ' ὁ μύλος γύρα-γύρα "Ηπ. (Πάργ.) "Εχει 'κεῖ γύρα χουράφια Μακεδ. (Καστορ.) "Αμα κράς' οὐ κόρακας κ' ἐρχιτι γύρα 'ς τοῦ χουριό, κάπειους θὰ πιθάβ' Στερελλ. (Βαρετάδ.) || Φέρνω γύρα (περιστρέφω) ἐνιχα. *Φέρνει γύρα τὸ νέμα* (περιφέρει τὸ νῆμα κατὰ τὸ διάσπμα περιστρέφων αὐτὸ ἐπὶ πασσάλων, ἐμπεπηγμένων πρὸς τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους) Πελοπν. (Κλειτορ.) *Πᾶρ' ν' ξύστρα κὶ φέρι γύρα 'ν ἄκρ' τ' τεφιοῦ νὰ βγάλουνι τοῦ φουμι* "Ηπ. (Ζαγόρ.) *Φέρνω, βγαίνω, ἐρχομαι γύρα* (περιφέρωμαι, περιπατῶ) πολλὰχ. *Τοῦ καλονκαῖρ' βγαίν' γύρα οὐ Δισπότης* (ἐξέρχεται εἰς περιοδεῖαν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) "Οταν καλουνσ' νέν' οὐ κηρός, θὰ βγοῦμι γύρα γιὰ μπουλιαριά (=διακονία) "Εφίρα γύρα τοῦ χουριό καὶ τ' βρήκα τ' ἀλοῖκό (=ἄλογο) Θεσσ. (Μεσοχώρ.) "Ερχομαι γύρα (περιστρέφομαι) *Τί πουνουκέφαλον πόχον! Πῶς μὲρχιτι ἔτσι οὐ τόπους γύρα!* "Ηπ. *Μὲ φέρνει γύρα ἢ γρίπη* (μὲ περιτριγυρίζει, μὲ ἐπαπειλεῖ) σύνθηθ. *Μὴ τοῦ φέρ'ς γύρα* (μὴν καθυστερεῖς ἀνατεθεῖσαν εἰς σὲ ἐργασίαν) "Ηπ. *Θὰ τοὺς φέρουνι γύρα* (θὰ τοὺς πείσωμεν) "Ηπ. (Πρέβ.) "Ηρθα γύρα νὰ τοῦ π'λήσου τοῦ σπῖτ' (ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Τοῦ ἡφιρι τοῦ κιφάλ' γύρα* (τὸν ἐστενοχώρησε) "Ηπ. (Ζαγόρ.) *Τί μὲ φέρ'ς γύρα ἀὰ πάρ'ς τοῦ ρουλόι; Δὲ σ' τοῦ δίνου* (τί προσπαθεῖς...) "Ηπ. "Εφερα γύρα σὰν τὸ βουρλό τὸ πρόβατο (βουρλό=τρελλόν· ἐστενοχωρήθην ὑπερβολικῶς) "Ηπ. (Κόνιτσ.) || Παροίμ. *Μιὰ μάννα δέκα παιδιὰ τὰ φέρνει γύρα, δέκα παιδιὰ τὴ μάννα δὲν τὴ φέρουνι* (φέρνω γύρα=περιποιοῦμαι· ἐπὶ τῆς ἀστοργίας τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς) "Ηπ. (Πάργ.) β) Περίπου, π ά ν ω - κ ά τ ω, μετ' ἀριθμητικοῦ συνήθως "Ηπ. ("Αγναντ. Μαργαρίτ. Πράμκντ. κ.ά.) Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Τριχοκ. Τριφύλλ. κ.ά.): *Τοῦ χουριό μ' εἶνι μακρυγιά ἀπ' τ'ν πόλ' γύρα 'ς τσι πέντε ὄρις μὲ τὰ πουνάγια Πράμκντ.* "Ενα κουβέλ' ξυλέινου ἀπ' εἴχαμι κανιὰ βουλά ἦταν γύρα 'ς τ' δώδικα οὐκάδης (κουβέλ'=κουβέλι=μέτρον χωρητικότητος στερεῶν, συνήθως δημητριακῶν, κανιὰ βουλά = κάποτε) Δασοχώρ.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γύρα Ζάκ.* Πελοπν. (Μανιάκ. Τεγ. κ.ά.) 'Σ *Γύρες Χίος* (Φυτ.)

γύρακας ὁ, ἐνιχα. 'ύρακας Νάξ. ('Απύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γ υ ρ ο ς διὰ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -α κ α ς.

Μεγάλος γ υ ρ ο ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ υ ρ ο ς 3 στ, ἐνθ' ἄν. : *Εἶδα 'ύρακας ἦτον εὐτός; πολὺ μεγάλο τὸν ἦκαμες.* Νάξ. ('Απύρανθ.)

γυράκι τό, πολλὰχ. 'υράκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ υ ρ ο ς.

1) 'Ο μικρὸς γῦρος, ἡ μικρὰ περιδιάβασις πολλὰχ. : *Τί λέτε; κάνουμε κ' ἐμεῖς γυράκι;* Ζάκ. "Ενα γυράκι θὰ κάμω ἐδωδὰ καὶ θὰ γυρίσω Κεφαλλ. Συνών. γ υ ρ ο ὕ λ α. 2) 'Η γωνία ἀγροῦ ἢ μὴ δυναμένη νὰ ἀροθῇ καλῶς ὑπὸ τοῦ ἀρότρου Σίφν. : "Ο ξευγᾶς ξευγαρίζει καὶ πίσω ἀλ-λᾶ ος, ὁ σκάφτης, κάνει τις γωνίες, τὰ γυράκια, σπᾶ τοὺς σβώλους. Συνών. ἄ γ κ ω ν ἡ 2γ, δ ι ἄ ρ γ ο ς, μ ε σ α ρ ι ά, π α ρ α β ο λ ἡ. 3) Στροφή κατὰ τὴν ὄρχησιν Γ. Ξενοπ., 'Ισχ-βέλλ., 13: "Ενα γυράκι μονάχα σοτὶς μ' ἐκεῖνο τὸν ἄσχημο νέο (σοτὶς=εἶδος χοροῦ ὁμοίου πρὸς τὸ βάλς). Πβ. γ υ ρ α 3. 4) 'Η μικρὰ ξυλίνη στεφάνη τοῦ κοσκίνου Νάξ. ('Απύρανθ.): "Ενα 'υράκι τοῦ κόσκινό 'χω κ' ἤλεα πῶς θὰ τὸ κάμω 'να γόσκινο, μὰ δὲ δ' ἀξιῶνομαι (=δὲν τὸ κατορθῶνω). 5) 'Η στενὴ λωρὶς κεντημένου ὑφάσματος, ἡ παραθέουσα τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης Νάξ. ('Απύρανθ.): *Μωρή, 'ιὰ φέρε τὸ 'υράκι νὰ τὸ βάλῃ 'ς τὸ κρεβάτι.* "Ομορφο 'ναι τὸ 'υράκι τοῦ κρεβαθιοῦ σας. Συνών. γ υ ρ ο ς 3στ, κ ρ ε β β α τ ό γ υ ρ ο ς. β) 'Η στενὴ λωρὶς ὑφάσματος, ἡ σχηματιζομένη ἐξ ἀναστροφῆς τοῦ κρᾶσπέδου γυναικείου φορέματος Νάξ. ('Απύρανθ.): *Εἶδα κατακαμένο 'υράκι 'τονε τὸ φονστάνι αὐτό!* "Ενα δαχτυλάκι 'ναι. Συνών. σ τ ρ ι φ ω μ α τ ά κ ι, κ α μ ο ὅ φ ο.

γυραλάκι τό, Κρήτ. (Ζερβιαν. Κίσ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ υ ρ ά λ ι καὶ τῆς ὑποκορ. κατὰλ. -ά κ ι.

Γωνία τοίχου ἀγροῦ ἐνθ' ἄν. : "Εκμὲ 'ς τὸ *γζεροτόχαλο* τὸ γυραλάκι πᾶν 'γώ, ὅδε μοῦ ποῦνε πῶς εἶναι συναγεμῶς Κρήτ. "Ητανε σ' ἕνα γυραλάκι κ' ἐπαράκάλει τὸν ἥλιο νὰ μὴ χαμηλώσῃ (ἐκ παραμυθ.) Ζερβιαν. "Εκμὲ ὅθι δὲ γυραλάκι δέσε τὴν αἶγα Κίσ. Συνών. εἰς λ. γ υ ρ ά λ ι.

γυράλευρο τό, Κρήτ. (Μεραμβ. Μύρθ. Νεάπ. κ.ά.) Κύθν. Πελοπν. (Λάστ.) γυράλιβρου Στερελλ. (Αἰτωλ. Περίστ. Τριχων.) γιουράλιβρου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ υ ρ ο ς καὶ ἄ λ ε ὕ ρ ι.

Τὸ ἄλευρον τὸ συσσωρευόμενον πέριξ τῆς μυλόπετρας κατὰ τὴν ἄλεσιν ἐνθ' ἄν. : "Εμασα τοῦ γυράλιβρου, γιὰ νὰ φκιάσουν μὲ πίττα Στερελλ. (Περίστ.) *Μᾶσι τὰ γυράλιβρα γιὰ τοῦ γ'ρούν'* Στερελλ. (Τριχων.) *Τὰ γιουρόξυλα εἶνι γιουμᾶτα γυράλιβρα αὐτόθ.* *Τὰ γιουράλιβρα εἶνι πιγρά, δὲν τρώουντι* Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. γ ο υ ρ ο υ ν ά λ ε υ ρ ο, γ υ ρ α 4γ, γ υ ρ ο ς 7, π α σ π ά λ η, χ ο ι ρ ά λ ε υ ρ ο.

γυράλι τό, Κρήτ. (Κίσ. Χαν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ υ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -ά λ ι.

Γωνία τοίχου ἀγροῦ ἐνθ' ἄν. : "Οθὲ δὲ γυράλι τσῆ πεζούλας βγαίνουρε τὰ καλὰ ροδίκια Κίσ. Συνών. ἄ γ κ ω ν ἡ 1, ἄ γ κ ω ν ά ρ ι 1.

γυραλωνάκι τό, ἐνιχα. 'εραλωνάτσι Κάρπ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ υ ρ ά λ ω ν ο.

Μικρὸν γ υ ρ ά λ ω ν ο, τὸ ὅπ. βλ.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Εραλωνάτσι καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

γυραλωνίδα ἡ, Κουφονήσ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ υ ρ ά λ ω ν ο καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -ί δ α.

Εἶδος ἀγρίου ἐδωδίου χόρτου, φουμένου συνήθως πέριξ

